

למען הדמוקרטיה צריכים לאסור את הכניסה לכנסת!

בדלתיים סגורות

יהודים, כן יחייב דיון או הצבעה בכנסת נוכחותם של מיספר מינימלי של חברי כנסת, שייקבע בחוק. הנה כי כן, בגין הוכיח שהליכוד עומד על המישר, הוא יבצע את הרפורמה הזו גדולה, שתחזיר עטרה ליושנה, ואם לא תתקבל ההצעה, יידע העם כולו, ערב הזמן בחירות הבאות, מי פעל כמיטב יכולתו לתיקון הכנסת.

רעיון מצויין, תכסיס פרלמנטרי מזהיר, לולא. לולא חיבקה סיעתו של מנחם בגין עצמו באופן שיטתי, במשך 11 השנים האחרונות, בקבלת הצעה זו עצמה. 9 בפברואר 1966, שלושה חודשים בלבד אחרי בחירתו הראשונה לכנסת, העליתי בה את הצעת החוק הראשונה שלי. היא נקראה חוק יסוד: הכנסת (ת"ק). והצעה שלא יתקיים בכנסת דיון אלא אם נוכחים בה 30 חברי כנסת, ולא תיערך בה הצבעה אלא בנוכחות 40.

הייתי היחיד מבין 120 הח"כים שהצביע בעד ההצעה. סיעת גח"ל (חרות והליכוד לים) גמעה כולה מהצבעה, ונתנה לכך הסבר מגוחך. מייד לאחר מכן — וכתוצאה ישירה מכך — נעשתה קנוניית אזניה באדר, שצמצמה באופן דראסטי את יכולתן של סיעות קטנות להגיש הצעות חוק. חזרתי לרעיון זה פעמים רבות בשנות כהונתי בכנסת. סיעתו של ח"כ בגין התנגדה לו באופן עיקבי. איש לא התנגד לו בחריטות רבה יותר מח"כ יוסף תמיר, אדם פחות מנומס ממוני יכול היה למען כי העלאת הרעיון יבטיח שיו, כתגלית חדשה, שנה לפני הזמן בחירות לכנסת התשיעית, דומה לתרגילי של אחיות יעניניים.

אמת הפשוטה היא שהכנסת רוצה להיות ריקה. ריקה, חברה מעדיפים לטייל בעולם, לאסוף כספים למיפלגותיהם, לעסוק בעיסוקים אישיים מכניסים. בימים האחרונים קמה בה תנועה של ח"כים התובעים להעניק להם את הזכות לעבוד עבודה נוספת ולקבל משכורת שנייה — דבר האסור כעת, לפחות להלכה. אין לח"כים חשק לשבת במליאה, מפני שהמליאה משעממת. היא משעממת מפני שאין בה זכר לדרישה, ושום דבר של ממש אינו מוכרע במסד הפרלמנטרי. היא ממשלה מוללת בה, הציבור בו לה. מבחינה אינטלקטואלית זוהי שממה צחיחה, ונאות המדיבר המעטות, שהיו קיימות בכנסת הקודמות, חוסלו אף הן. אין ספק שהכנסת השמינית היא הרעה שבכל הכנסות שהיו עד כה — זירה לכמה תעלולי פירסום, מות זדים ומערות מפוברקות, וחלק ריק ממחשבה אמיתית ומעש פרי למנטרי יעני.

המליאה הריקה — ריקה יותר מכפי שהייתה אי פעם — אינה סיבת האסון. אבל היא חלק ממנו. יותר מזה: היא מסמלת אותה. וטוב עושה הטלוויזיה, שהיא מחדירה מציאות זו לכל בית ישראל. כדי לתקן — צריכים לדעת, וכדי לדעת — צריכים לראות. שום צריכה לא תהיה טובה יותר מקהל בוכרות. גם לא הכנסת הזו כזו. אך אם די אורחים יחושנו כי חרפת הפרלמנטריזם הישראלי, ויכינו כי מערכת המימשל מזהה אינה יכולה לתפקד בהיעדר כנסת בריאה ויעילה — יהיה סיכוי די עתיר.

הם את עולמם הדמוקרטי, להפכם טרף קל לאנארכיסטים ולשאר מהרסי הדמוקרטיה. אין ספק: יש לאסור את הכנייה נכחי הכנסת, לפי מי שאינו נבחרה העם או ממונה מטעם הי מימשל.

אלא מאי — אליה וקוץ בה. חברי הכנסת רוצים להתפאר במעמדם. כמו כל יהלום, השואף למיסגרת מתאימה, רוצה הפרלמנטרית. הוא רוצה להזמין אורחים למימונו, להציג לפנייהם את גדולי האומה. אך גם זה אינו מיכשול. המימונו יכול להישאר פתוח לעמך יש ראל. יבואינא המוני בית ישראל בשערי המישכן, יזינו עיניהם בגובלנים של שאי גאל ויסגרו לפסל בגין — לא, זה לא פסל, זהו בגין עצמו.

אבל אולם המליאה יהיה סגור ומסוגר בי פניהם. כמו זיבו שד מיפעל אמומי, או

מטפף את רעלו אל תוך המזון היומיומי. שוב ושוב הוא חוזר לסיפורי התועבה על האולם הריק והמימונו המלא. הבורגנים הקומוניסטיים האנטי ציוניים שהשתלטו על העיתונות, שליחי הק"ב ופתח, אינם פחות מסוכנים מעמיתיהם בטלוויזיה.

לא, הדבר ברור כשמש: יש לסלק את העיתונאים מן הכנסת. ומאחר שדיבריי הנאצה שלהם נגד נבחריה העם פוגעים במוראל חיילינו, יש להטיל על הצנזורה הצבאית לחוק כל מילה היוצאת מעטם המופקר.

אבל — כך ישאל כאן חבר הכנסת רודף הפירסומה — מי דיווח על הנאומים שלי? איך ישמע הציבור על פנייה הגותי, יחזה בברקיעונוותי?

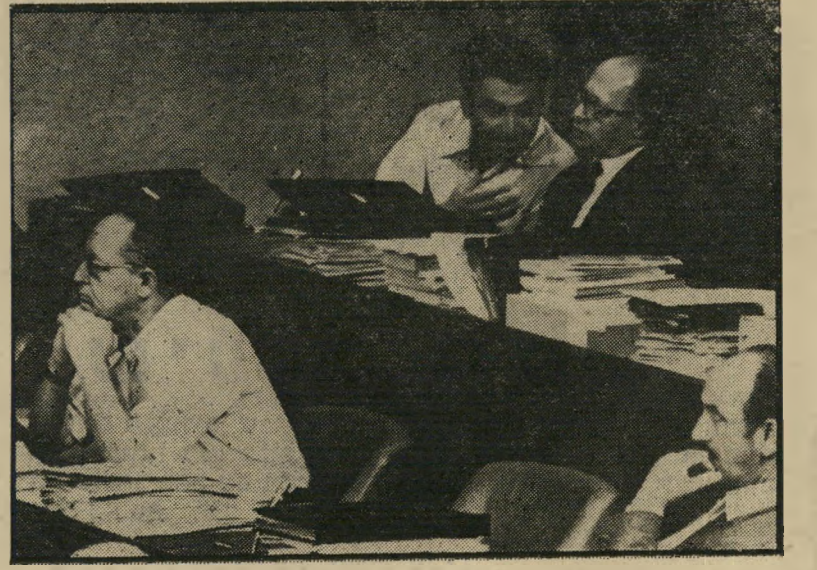
אין קד מזה. יוסף תמיר עצמו יכתוב דיווח יומי על המתרחש על פי כנסת. העיתונאים יחויבו על פי חוק, להזיק ברוי הכנסת הרי

כנסת היא מקום מרתק. מתרחשים בה מאורעות הרייעולם, גועשות בה סערות אפוקליפטיות, נטושים בה מאבקי איתנים העולים על מילחמת גוג ומגוג. הנה, לפני כמה ימים, דיווח העיתון כי פרצה בכנסת סערת רוחות, בעיקבות חילוי פיידברים רותחים בין השני גוג וחברי הכנסת מגוג.

השר גוג (דומני שהיה זה שר הפנים יוסף בורג) הטיח בפני חבר הכנסת מגוג (גידעון פת מהליכוד), שדבריו רוויים שיני אה ובורות. חבר הכנסת קפץ ממקומו כי נשוקי נחש והשיב לשר באבני בליסטראות מילוליות מוחצות.

ורק בפורי כסוף שד אותה ידעיה מסעירה, הופיעו כצינעה המילים הבאות: "באותה שעה נכחו כאן דם המליאה שני חברי הכנסת."

איהו אנטי ילימאקס! המלך הוא עיי רום, האמלט לועס מאסטיק, ועל פניו של אותו נמס הצבע השחור בחום הרי זקורים.

ח"כ יוסף תמיר (משמאל), עם עמיתיו

דמוקרטיה הפרלמנטרית אינה יכולה להתקיים מעמד כאשר רואה הציבור מראות כאלה.

מישהו מוכרח לשים קץ להפקרות! מישהו מוכרח להודיע כמו ג'ורג' הקדוש, ר להציל את בחולת הדמוקרטיה מידי הדרי קון האימנטי של כליה התקשורת.

חברי הכנסת יוסף תמיר, האביר הליברלי בני חת ובני דופי.

הוא שלף את חרבו החדה והסתער על מיפלגת הטלוויזיה, הציקלופ של המאה ה-20, כדי לנקר את עינה המרושעת. כיצד זה מעזה הטלוויזיה להראות למיל יוני אורחים שאולם המליאה ריק, בשעה שדון בה תקציב של מיליארדים? איך יבינו זאת מיליוני הצופים, המשלמים את המיליארדים האלה בזיעת אפם? כיצד מעזה הטלוויזיה להסיר את עינה מפניו מדושנות העונג של יוסף תמיר, בי שעת נאווה מעל דוכן הכנסת, ולשוטט אולם? הרי הדראמה הופכת קומדיה, כאי שר נוכחים הצופים לפתע לדעת שהברקים המילוליים של יופיטר תמיר נזרקים אל תוך אולם המאויכל בשלושה ח"כים מנמנמים ואחד המחטט באפו בהבעת שיעמום?

כך משחיתה כנופיות הבורגנים השמואלניים, שהשתלטו על הטל וויזיה, את יסודות הדמוקרטיה. היא מזמרת את מיליוני האזרחים לבו למישטר הפרלמנטרי!

יש לשבור את הראי הזה, המראה פרוץ כליכך מכוער ומבחלי! בקצור: יש לסלק את הטלוויזיה מן הכנסת! לאסור עליה לצלם שם, חוץ מאשר בישיבות חגיגות כמו "ישיבת אוגנדה" השבוע!

או לפחות למנות את יוסף תמיר לתפקיד הכמאי הביעדי, שינצח על המצדמות ויקבע מה ייראה ומה לא.

חבריה המזיחה של מטכ"ל, יהיה אודם המדיאה מחוייבת חום. איש לא יקרב אליו, אלא אחרי שדוש בדיקות יזיהו.

התואר חרדת הקודש, שיעורר מקום זה אצל מי שאינו רשאי לבוא בדלתותיו? כבוד הכנסת ירקי שחקים, הכל ידברו בלחש על דינויה הגורליים. מליאת הכנסת תדמה לג'ונדן אסור, אשר בשעריו יעמדו שני מלאכים, שימנעו כניי סתם של בני המותה רגילים. שני מלאכים תמורים, ודחם כניי פיים צחורות, מי שקפיים וחרבות של אש.

מנחם בגין אינו מרחיק לכת עד כדי כך. גם הוא מישיר את מבטו אל הבעייה.

המליאה ריקה. הכנסת הפכה בדיחה עמיתית. גרוע מזה: בישימו הפרלמנטרי הזה נראים 39 בני סיעתו של בגין עצמו כשי חים מדולדלים ומייובשים.

מה לעשות? כמו תמיר, יש למנחם בגין פיר תרון משכוע שעבר הגיש הצעה לסדרהיהו, לדון בהנהגת חובתי קוורום במליאה.

קוורום פירושו — מניין חוקי. כשם שי תפילה יהודית מחייבת מניין של עשרה

בזנית, לפרסם מדייוו את הפשתגן הפרלמנטרי.

יש לכך מעלה נוספת: לא עוד יוקדש מקום למעשייהם של סיעות חריגות וח"כים יוצאי דופן. הדיווח היומי יקדיש לכל סיעה את המקום הראוי לה, על פי גודלה ועל פי מהימנותה הפטריוטית.

האזרחים יקראו מה שהם צריי כיום לקרא, ויראו מה שהם צריי כיום לראות, וכבודה שד הכנסת יחזור למקומו הראוי.

אך הלב המוראג אינו יודע מנוח. האם די באמצעים אלה?

לא, יש פירצה, והיא תקרא לעוכריי ישראל. מדי יום ביומו באים לכנסת אורחים. הם באים, רואים, ומפיצים את דיבת הי כנסת רעה.

מורים בוגרניים, סוכני עראפאת ואירי אמין, מכיאים לכנסת כי תות שלמות של תלמידים, מיטי ענייאטובוסים שד ניער רך ותמים. נערים אלה באים אל הכנסת, יושבים במליאה, מקשיבים לנאומים, רואים את החללים הריקים, ויוצאים מזועזעים. נתי קלתי עשרות פעמים בכיתות כאלה, דקות מעטות אחרי ציאתי מאולם המליאה. תוך תציינם הצלילו עוכריי ישראל להרוס עלי

* דברי הכנסת, כרך 44, עמודים 582 והלאה.